

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

11. KVĚTNA 2025

Z obsahu:

**Poselství Svatého otce
k 62. Světovému dni
modliteb za povolání
Gemelli 19. 3. 2025**
- strana 2 -

Beránkovy ovce
Zamyšlení nad
liturgickými texty
4. neděle velikonoční
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Ondřej Bobola
Libor Rösner
- strana 4 -

Velikonoční tajemství
P. Antonín Sorg O.Carm.
- strana 7 -

**Volání a povolání
Božím slovem**
- strana 8 -

**Zpráva o úmrtí
papeže Františka**
- strana 9 -

Závěť papeže Františka
- strana 10 -

**Vzdávání úcty papežovu
tělu a modlitby za jeho
duši**
- strana 10 -

Chléb svaté Zity (21)
Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Smuteční obřad za papeže Františka se konal 26. dubna 2025 v Římě (foto Wikipedia)

Poselství Svatého otce k 62. Světovému dni modliteb za povolání

Poutníci naděje: dar života

Draží bratři a sestry, při tomto 62. Světovém dni modliteb za povolání⁽¹⁾ bych vám rád adresoval radostnou a povzbudivou výzvu, abyste se stali poutníky naděje a velkoryse dávali svůj život.

Povolání je vzácný dar, který Bůh zasévá do srdcí, je to výzva vyjít ze sebe a vydat se na cestu lásky a služby. A každé povolání v církvi – ať už laické, nebo k or-

dinované službě či k zasvěcenému životu – je znamením Boží naděje ve prospěch světa i každého z jeho dětí.

V dnešní době se mnoho mladých lidí cítí ztraceno tváří v tvář budoucnosti. Často zažívají nejistotu ohledně pracovních vyhlídek a mnohem více se potýkají s krizí identity, která je krizí smyslu a hodnot a jejíž zvládnutí ještě větší měrou ztěžuje digitální zmatek. Nespravedlnost vůči slabým a chudým, lhotej-

nost sobeckého bohatství a válečné násilí ohrožují představy o dobrém životě, které přechovávají ve svých duších. Pán, který zná srdce člověka, nás však v nejistotě neopouští – naopak, chce v každém z nás vzbudit vědomí, že jsme milováni, povoláni a posláni jako poutníci naděje.

Proto jsme my, dospělí členové církve, zvláště pastýři, vyzýváni, abychom přijímali, rozlišovali a doprovázeli na cestě povolání nové generace. A vy, mladí, jste povoláni být hlavními protagonisty, či spíše spolupracovníky Ducha Svatého, který ve vás probouzí touhu učinit ze života dar lásky.

Pokračování na str. 6

Boží prozřetelnost tomu chtěla, aby letošní neděle Dobrého pastýře (4. velikonoční) zasáhla období volby nového papeže. V termínu, kdy toto číslo Světla připravujeme do tisku, ještě není známo, zda již nová hlava katolické církve byla zvolena. To ovšem nic nemění na tom, že máme novému papeži a všem biskupům, kněžím a jáhnům u Dobrého pastýře Ježíše vyprošovat věrnost v pravé víře, naději a lásce a vytrvalost ve svaté službě Bohu a lidem.

Často je velmi obtížné tento vzácný dar lásky a služby, který Bůh zasévá do lidských srdcí, udržet či uchovat ho v ryzi, autentické formě, jak je Pánem dána. Odvěký nepřítel lidských duší – ďábel totiž usiluje o to, aby člověk miloval jeho, a ne Pána Boha, a aby sloužil jemu, a ne Spasiteli. Pastýřů lidských duší, kteří se upřímně snaží neustále žít a působit podle obrazu Dobrého pastýře Pána Ježíše Krista, se boj s ďáblem týká tím více, že jim je skrze svěcení Bohem dána mimořádná moc k úkonům, jež jsou jedinečné a pro duchovní život nepostradatelné. Jak si tedy udržet věrnost a vytrvalost v lásce a ve svaté službě Bohu a lidem? Krásný recept nabízí George Jallouf (str. 8–9), jehož kněžským heslem se stal úryvek z evangelia: „Pro ně sám sebe posvěcuj.“ (Jan 17,19) Čili posvěcovat svůj život v duchu Dobrého pastýře Ježíše. To ovšem znamená také napodobovat ho i v probodených rukou, nohou a boku,

Editorial

kteří Pán připustil jen proto, aby zbloudilé ovce vysvobodil z trní. (str. 7–8) Není nic těžšího a zároveň vznešenějšího, než se nechat spolu s Kristem ukřižovat (byť jinou formou) pro spásu lidských duší. Takto nelze vykonávat svoji službu bez lásky k Bohu a k lidem, hlavně však ne bez mimořádné Boží milosti. A tu je třeba všem duchovním pastýřům u Dobrého pastýře vyprošovat modlitbou i oběťmi... Prosit o přímluvu můžeme kromě jiných i sv. Ondřeje Bobolu (str. 4–5), který ve svém duchovním povolání došel s Pánem až k mučednické smrti.

Známé rčení, že každá mince má dvě strany, platí i ve vztahu k Dobrému pastýři a jeho pozemským následovníkům, kněžím. K záchraně nestačí jen Pastýřova ochota položit život za své ovce. Nutností vedoucí k záchraně je rovněž to, aby ovce znaly a poznávaly mezi ostatními hlasy a hlukem světa hlas Pastýřův. To dokáže jen srdce pokorné, otevřené a milující Pána. Zatvrzelá srdce naopak odmítají naslouchat Božímu hlasu, nepokládají se za hodná věčného života. (srov. Sk 13,46) Důsledkem toho je, že ani nechtějí slyšet Dobrého pastýře, jak je volá jménem. Pokud pyšně setrvávají ve své hluchotě, sami sebe odvracejí od Pána a vydávají se na cestu k věčnému zavržení. A Bůh

dá šanci dalším, aby v něho uvěřili a přijali ho za svého Spasitele... Ztratit nebo spíše promarnit příležitost vydat se za hlasem Dobrého pastýře opravdu přináší trestuhodnost...

Zpytujeme nyní své svědomí a vzpomněme, kdy jsme odmítli Pánovo volání vyslyšet. Co nás k tomu vedlo? Snad najdeme i nějaké negativní pravidlo, jež nás činí hluchými vůči Božímu volání. Pak aspoň budeme vědět, na čem máme pracovat a na co si dávat v boji o spásu své duše pozor. Ďábel moc dobře zná naše slabosti! Nám spásně prospěje, když je budeme znát také a budeme s nimi bojovat v plné odevzdanosti Bohu. On nám svými milostmi pomáhá na cestě spásy, a to i skrze své prostředníky kněze. A proto, chceme-li se s jejich pomocí stát svatými, musíme prosit u Boha i za ně, aby byli svatými služebníky Boží lásky.

Ježíši, Dobrý pastýři, veď své zástupce, pastýře duší, kteří zde na zemi zprostředkovávají tvé dílo spásy, aby skrze svou vlastní svatost vedli svěcené stádo do tvého ovčince a nezapomínali ani na ztracené ovce, které čekají v trní na svou záchranu! A nás posiluj, abychom se v každodenním boji o spásu své duše nevydali za falešným hlasem ďábla, ale bychom vždy slyšeli tvé volání a šli v pokoře a s radostí za tvým hlasem.

Srdce Ježíšovo, za hříšníky obětované! Oroduj za nás!

Daniel Dehner

Svato pisec Lukáš tě dnes zve do Antiochie v Pisídii. Zástupy židů a pohanů tě zavedou do synagogy, kde se shromažďují na Pavlovo kázání. Je potěšující vidět, jak se celé město shromažďuje, aby vyslechlo Boží slovo. Vidíš tu názorně, jak působí Duch Svátý, jestliže počítáme především s jeho milostí a nespolehnáme jen na své vlastní dovednosti a věhlas.

Apoštolská horlivost Pavla a Barnabáše našla vděčné pole působnosti. Zdá se, že úspěch je jednoznačný. Tak se to jeví při pohledu na zástupy, které se tlačí kolem hlasatelů radostné zvěsti. Ale snad právě pro tento potěšující nával nevnímáš, že mezi přítomnými jsou také někteří, u kterých velký ohlas a početná obrácení vyvolávají nelibost. Vnímají to jako své vlastní ohrožení, že někdo jiný má takové úspěchy, protože by je rádi sklízeli sami. Ti nejhorlivější z nich už se podrážděně hlásí ke slovu. Urážky, ke kterým se dávají strhnout, se netýkají jen apoštolů, ale samotného Boha. Jak vidíš, míra společné radosti na jedné straně se může stát mírou a důvodem nevraživosti na straně druhé.

Často jsme svědky smutné skutečnosti, že právě ti, kterým by Boží poslové s jejich slovem měli být nejbližší, se stávají ve skutečnosti ze sobeckých důvodů jejich protivníky. Kdo upřímně hledá Boha a nemyslí přitom na sebe, těší se z úspěchu, ať se o něj zasloužil kdokoliv. Nejde přece o naši, ale o Boží slávu a o vítězství jeho lásky v lidských srdcích. Kdo nemá lásku, nemůže být Božím poslem. Nesmí tě tedy překvapit, když si Bůh na druhé straně otevírá přístup k duším tam, kde bys to z lidského hlediska nejméně předpokládal.

Je smutné, k čemu všemu se umí uchýlit uražená ješitnost, která se nedokáže smířit s tím, že neuspěla v otevřeném srovnání. Sahá k zákulisním intrikám, hanobení a nakonec se nevyhýbá ani násilí. Aby se popuzení protivníci ospravedlnili sami před sebou, zneužívají důvěřivé zbožné duše a snaží se, aby je svými pomluvami získali na svou stranu. Nediv se proto, když se setkáváš tak často s nesvorností, a to i u těch, kteří se nejdříve jeví jako nejhorlivější a nejoddanější Boží ctitelé. Je to důkaz, co všechno zmůže ďáblovo jedovaté semeno. Na tomto

Beránkovy ovce

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Moje ovce slyší můj hlas.

malém vzorku vidíš názorně, jak se rodí rozkoly a pronásledování. Žárlivost a ješitnost plodí závist, závist plodí intriky, pomluvy a nesnášenlivost a ta vede nakonec až k násilí, a to všechno pod pláštěm domnělé horlivosti.

Jsou to však všechno protivenství, se kterými se Boží království setkává od samého počátku. Upozornil na to Pán již ve svém prvním velkém kázání: *Budou vás kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhnat vám připisovat kdejakou špatnost. Tak pronásledovali již proroky, kteří byli před vámi.*⁽¹⁾ Nediv se, jestliže se sám staneš obětí takového počínání. *Není učedník větší než jeho pán. Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat.*⁽²⁾ Nesetkáš se jen se souženými, která působí vnější nepřítel. Příkoří se můžeš dočkat i od vlastních bratří.

Tvou hlavní starostí tedy nemá být snaha, abys měl pokoj od lidí. Usiluj o to nejdůležitější, abys totiž patřil k těm věrným ovčím, které *slyší Pánův hlas a jdou vždy za ním*. Jeho pastýřská péče a starostlivost je vede mnohem dále než jen k pokoji a uznání na tomto světě. Zajišťuje pro své ovce *život věčný*. Můžeš si být jist, že se o něj stará s veškerou rozhodností, proti které nic nezmohou ani lidské intriky, ba ani žádné násilí. *Zůstaň jeho věrnou ovci a nikdo tě nevytrhne z jeho ruky*. Není to jen jeho ruka, je to také ruka tvého Otce: *Já a Otec jedno jsme*. Janovo vidění ti nabízí jistotu a útěchu, která je nade všechny pozemské útěchy. Ukazuje ti pohled na tvou blaženou budoucnost: *veliký zástup, který by nikdo nespočítal; stojí před trůnem a před Beránkem*.

Ptáš se, kdo to je? *To jsou právě ti, kteří přicházejí z velkého soužení*. Ono kdysi *slabé stádečko vešlo tam, kam je přešel jeho vítězný Pastýř*⁽³⁾ – Beránek. Kdo by naplnil nebe, kdyby nebylo těch, kteří zde zatím strádají pro svého Pána? Z čeho by se tak radovali, kdyby nepoznali nejdříve slzy, které sám *Bůh setřel z jejich očí? Ten, který sedí na trůně, se snížil k těm, kteří by-*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 13,14.43-52

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctíli Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obrácíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: »Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.«“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plni radosti a Ducha Svatého.

2. čtení – Zj 7,9.14b-17

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před

Dokončení na str. 4

li soužení a pronásledování a nyní budou bydlet spolu s ním. To měj před očima při všech možných protivenstvích, ať přicházejí odkudkoliv. Oprávněně tě však může trápit, kdykoliv si máš *setřást prach z nohou na svědectví proti těm, kteří nejsou hodni věčného života*. Pros proto Beránka za všechny, kdo připravují jeho věrným soužení, aby i je *přivedl k pramenům živé vody* a dal jim milost poznání a odpuštění, *neboť jeho milosrdenství je věčné*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 5,11-12; ⁽²⁾ Jan 15,20;

⁽³⁾ srov. vstupní modlitba; ⁽⁴⁾ Ž 100,5.

Svatý Ondřej Bobola

Podstoupil nesmírně bolestivou mučednickou smrt. Předpověděl, že se stane patronem Polska. Jezuita a misionář. Náš přímluvce v nebi... Svátý Ondřej Bobola.

Jeho ze Slezska pocházející šlechtická rodina, do níž se 30. listopadu 1591 v obci Strachocin narodil, byla hluboce nábožensky založená. Ondřej studoval v jezuitské koleji, kde nabyl vynikající znalost řečtiny, což zúročil o pár let později během svých disputací s pravoslavnými.

Ve svých dvaceti letech pak vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova (ve Vilniusu) a dva roky nato složil časnou profesí. Jakožto bohoslovec byl dle tehdejšího zvyku poslán vyučovat mládež. Nejprve tak v letech 1616–1618 činil ve městě Braniew, další čtyři roky pak v Pułtusk. Nato se vrátil na vilniuskou univerzitu pokračovat v teologických studiích, která zakončil 12. března 1622 přijetím kněžského svěcení.

Poté byl Ondřej v rámci tzv. třetí probace, poslední etapy formace jezuitů a jakési zkoušky, poslán do města Nieswież, kde krom běžné pastorace navštěvoval okolní zanedbané vsí a přiváděl zpět do lůna církve mnohaleté hříšníky, ba dokonce do ní přiváděl obrácené pravoslavné. Roku 1624 zde založil a následně vedl Mariánskou družinu, v níž přednášel dogmatiku a zvláště Bibli.

Protože se osvědčil, byl roku 1630 připuštěn ke složení slavné profese a krom toho povolán zpět do Vilniusu, aby se

tam stal rektorem řádového kostela, načež se ještě téhož roku stal představeným nového řádového domu v Bobrujsku. Následovala další místa spjatá s nějakým posláním, ať už se jednalo o Bobolovo působení v Połocku, Varšavě, Pinsku, opět ve Vilniusu a jinde. Ve Vilniusu opakovaně pomáhal lidem postiženým morem a nehleděl přitom na to, že osm jeho spolubratrů za podobnou službu zaplatilo životem. On sám přežil, Bůh si ho chystal na jinou smrt... Právě v Pinsku se P. Bobola zaměřoval rovněž na okolí města, které vnímal jako misijní území.

Podle dochovaných záznamů byl P. Ondřej Bobola dost prchlivý a netrpělivý člověk, který jen tak neustoupil od svého názoru. Zároveň se uvádí, že se s těmito svými špatnými vlastnostmi snažil něco dělat, ba vedl s nimi vytrvalý úporný zápas. Byl však též velice schopným knězem a jedinečným kazatelem s darem působit na lidi. Nakonec dokázal díky vzývání Boží milosti působit i na sebe a postupně stinné stránky své povahy tlumit a odstraňovat.

Jednou z Bobolových vlastností, které na jednu stranu kalily jeho osobnost, ale které byly na stranu druhou velmi prospěšné, pokud je použil pro dobrou věc, byla jeho zarputilost, se kterou neúnavně procházel regiony Polesí (Pole-

Svatý Ondřej Bobola

sie) a okolí Pinska. Ke svému zděšení totiž poznal, jak nábožensky zaostalí jsou obyvatelé těchto krajin, a umínil si proto, že jim bude přinášet radostnou Kristovu zvěst, aby je uchránil od věčné záhuby. Chodil skutečně od jedné vesnice ke druhé, od jednoho domu ke druhému. Ne nadarmo bývá nazýván „Apoštolem Polesí a Pinska“.

A jako v Nieswiezi a vlastně i v jiných lokalitách, kde působil, přiváděl P. Bobola do církve jak vlašné katolíky, tak pravoslavné. Opět ne nadarmo, prozrazuje další jeho přezdívka „Dušechvat“ – „Lovec duší“.

Svémi úspěchy dráždil představitele pravoslavi k nepřičetnosti. Když potom ve 40. letech 17. století vypukly v těchto končinách války mezi Polskem a ukrajinskými kozáky vedenými Bohdanem Chmelnickým, stal se v nejisté době „Lovec duší“ lovnou zvěří. Ale nejen on, kozáci měli spadeno na všechny kněze a katolíky. Pinsk coby pohraniční město měnilo vládců podle toho, která armáda ho zrovna dobyla. Když ho ovládali kozáci, museli se jezuiti zachránit útekem, jinak by jim

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si dobřela vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim snížil a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražít slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před

trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

Evangelium - Jan 10,27-30

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

hrozila smrt. Ještě začátkem roku 1657 ho zase získali Poláci, nicméně v květnu je odtud vyhnali kozáci.

P. Bobola se svým spolubratrem P. Maffonem opustili město a každý sám na vlastní pěst se snažili dostat do bezpečí. Leč P. Maffonovi se to nepodařilo – v Horodci byl zajat a na místě ubit.

P. Ondřej našel krátkodobý azyl v Janowě, načež zamířil do Peredilu. Dozvěděli se však o něm kozáci plundrující Janow, patrně někoho přiměli mučením k prozrazení místa jeho pobytu. Do Peredilu došla zpráva o blížících se kozácích, proto chtěl P. Bobola utéct na voze. Pro strach měl tento rodák ze Strachocina uděláno, chtěl ovšem uchránit vesničany před pomstou kozáků za to, že mu poskytli úkryt. Útěk se ani jemu nezdařil a před Mogilnem byl kozáky zajat. Když je viděl, jak se tryskem blíží, seskočil z vozu a odevzdal se do Boží vůle. Podařilo se mu kozáky ještě uprosit, aby jeho vozku nechali odejít. Jeho samotného čekala tortura, jejíž jednotlivé části překračují hranice lidského chápání.

Ze všeho nejdřív strhli kozáci z P. Boboly sutanu a zbičovali ho nahajkami, tj. krátkými silnými biči. Celou dobu ho přitom vyzývali, aby se zřekl katolické víry. Marně. Nařezali proto vrbové proutí, upletli z něj korunu a nasadili mu ji na hlavu. Následně mu uštědřili mnoho ran pěstí do tváře, takže mu vyrazili zuby. Pořád se ještě nemohli nasytit jeho utrpením, a tak mu vytrhali nehty a stáhli z paže kus kůže. Poté si ho dva z nich přivázali za krk k sedlům svých koní a nutili ho bodáním píkami, aby vedle nich běžel do Janowa.

Tam byl P. Bobola předveden před vůdce kozáků Jana Lichého. Na jeho otázku, zda je kněz, opáčil: „*Ano. Má víra vede ke spáse. Obráťte se.*“ Lichy ho začal sekat šavlí, P. Ondřej na obranu zvedl ruku, která dostala pár zásahů.

Se zraněnou rukou, avšak živ, byl pak nebohý jezuita položen zády na desku stolu a pálen pochodněmi. Poté ho kozáci obrátili na břicho a pokračovali ve zrůdném mučení. Na místě, kde měl tonzuru, mu nožem vyřezali do kůže obrázek těla, na záda zas obraz ornátu, přičemž otevřené rány posypali plevami. Dál mučili uřezáním nosu, uší, rtů a vyražením oka. Rozzuření tím, že výkřiky strašlivé bolesti prokládá voláním jména Ježíš, otevřeli

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Větry nepokoje, sobectví a hříchu zachvacují mnohá srdce a uvádí je do nepokoje a záhuby. Proto vás, děti moje, volám, vraťte se k Bohu a k modlitbě, aby vám bylo dobře ve vašich srdcích i na zemi, na které žijete. Miluji vás, děti moje, a proto mne neunavuje volat vás k obrácení. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé pozvání.“

Medjugorje 25. dubna 2025

P. Bobolovi nožem hrdlo a vyrvali jazyk. Pak ho pověsili za nohy na trám hlavou dolů. Lichy poté úderem šavle ukončil jeho trápení. To vše se událo 16. května 1657.

Když kozáci kvůli blížícímu se mnohem početnějšímu polskému vojsku od táhli, bylo zmasakrované Bobolovo tělo přeneseno do farního chrámu. Jezuité je později přenesli do svého řádového kostela v Pinsku. Ve víru událostí se na jeho mučednickou smrt pozapomnělo, až se 16. dubna 1702 připomněl P. Ondřej Bobola sám. Zjevil se tehdejšímu rektorovi pinské koleje P. Marcinu Godebskému, jehož trápilo blížící se nebezpečí v podobě atakujících saských, ruských a švédských vojsk, a řekl mu, že klášter bude uchráněn, pokud jeho tělo oddělí od těl ostatních.

Nemohli však jeho rakev mezi množstvím dalších dva dny najít, až se v noci z 18. na 19. dubna zjevil mučedník světskému sakristiánovi Prokopu Łukaszewiczovi a prozradil mu: „*Mé tělo se nachází v zemi, v rohu sklepa nalevo, tam hledejte a naleznete.*“

Po otevření zavládlo všeobecné překvapení, neboť navzdory velké vlhkosti bylo tělo nepoškozené a vláčné, jako by Bobola zemřel před malou chvílí. Exhumaci jezuitova těla započala celá série zázraků, které se u jeho hrobu začaly dít. Ruský generál obsadivší město pak rektorovi vystavil glejt zaručující mu nedotknutelnost kláštera i jeho majetků.

Učinily se první kroky vedoucí k beatifikaci P. Boboly, leč vinou četných válek a zrušení Tovaryšstva Ježíšova byly pozastaveny.

V roce 1819 se P. Bobola zjevil dominikánskému knězi P. Korzenieckému. Vybídl ho, aby otevřel okno cely a vyhlédl ven. Dominikán před sebou viděl oddíly Ru-

sů, Turků, Francouzů, Rakušanů, Prusů, Angličanů a dalších vojáků v neznámých uniformách. „*Až bude válka, kterou před sebou vidíš, zakončena mírem, tehdy bude Polsko obnoveno a já se stanu jeho patronem.*“

Beatifikační proces byl časem obnoven a 30. října 1853 dokončen Piem IX. Mučednickovy relikvie po vyhnání jezuitů z Ruska (tato část Polska byla tehdy pod ruským zábořem) v roce 1820 opatrovali piaristé, po nich dominikáni a nakonec diecézní kněží. Po bolševické revoluci byly převezeny do medicínského centra v Moskvě. Na základě žádosti Vatikánu byly v roce 1923 převezeny do tamní kaple sv. Matyldy, o rok později do římského chrámu Il Gesù.

Dne 17. dubna 1938 papež Pius XI. bl. Ondřeje Bobolu prohlásil za svatého, a proto putovaly světcovy relikvie zpět do jeho vlasti – vlakem. V každé stanici je vítaly nepředstavitelné davy věřících, vděčných mu mj. za to, že svou přímluvou uchránil při polsko-sovětské válce Polsko 18 let předtím před rudou zkázou – v situaci kritické pro polskou armádu se na něj a Pannu Marii totiž po výzvě polského episkopátu obrátily miliony věřících, aby od jejich země odvrátil porážku. Sto tisíc jich tehdy 8. srpna 1920 šlo v procesí ulicemi Varšavy za jeho relikviemi, jejichž menší část uchovávali v Polsku. Byli vyslyšeni. Rudá armáda byla proti veškeré vojenské logice poražena. Při děkovné mši svaté za jeho kanonizaci pak bylo v polské metropoli přítomno na milion věřících.

V roce 2002 se splnila další Bobolova předpověď P. Korzenieckému: Kongregace pro bohoslužbu a svátosti prohlásila sv. Ondřeje Bobolu patronem Polska. Od roku 1989 se jeho ostatky nacházejí v jemu zasvěceném varšavském kostele.

Poselství Svatého otce k 62. Světovému dni modliteb za povolání

- dokončení poselství papeže Františka ze str. 2

Přijmout svou cestu za povoláním

Draží mladí, „váš život není »prozatímní čas«. Jste Božím »teď«“ (Apoštolská exhortace *Christus vivit*, 178). Je třeba si uvědomit, že dar života vyžaduje velkorysost a věrnou odpověď. Podívejte se na mladé světce a blahoslavené, kteří s radostí odpověděli na Pánovo volání: na svatou Růženu z Limy, svatého Dominika Savia, svatou Terezií od Dítěte Ježíše, svatého Gabriela od Panny Marie Bolestné, blahoslaveného Carla Acutise, blahoslaveného - brzy svatého - Piera Giorgia Frassatiho a mnoho dalších. Každý z nich žil své povolání jako cestu k plnému štěstí ve vztahu s živým Ježíšem. Když nasloucháme jeho slovu, hoří nám srdce v hrudi (srov. Lk 24,32) a pocítujeme touhu zasvětit svůj život Bohu! A pak chceme objevit, jakým způsobem a jakou formou svého života můžeme opětovat lásku, kterou nám On dává jako první.

Každé povolání, vnímané v hloubi srdce, dává vzniknout odpovědi jako vnitřní hnací síle k lásce a službě, jako zdroji naděje a lásky, a ne jako snaze o sebeprosažení. Povolání a naděje se tedy prolínají v Božím plánu pro radost každého muže a každé ženy, kteří jsou v první osobě povolání obětovat svůj život pro druhé (srov. apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 268). Je mnoho mladých lidí, kteří se snaží poznat cestu, na níž je Bůh volá: někteří rozpoznávají - často s údivem - povolání ke kněžství nebo k zasvěcenému životu; jiní objevují krásu povolání k manželství a k rodinnému životu, stejně jako k angažovanosti pro společné dobro a ke svědectví o víře mezi kolegy a přáteli.

Každé povolání je ožíváno nadějí, která se promítá do důvěry v Prozřetelnost. Ve skutečnosti je pro křesťana naděje více než jen lidský optimismus; je to spíše jistota zakořeněná ve víře v Boha, který působí v historii každého člověka. A tak povolání dozrává skrze každodenní závazek věrnosti evangeliu, v modlitbě, v rozlišování a ve službě.

Draží mladí, naděje v Boha nezklame, protože On vede každý krok těch, kdo se mu svěřují. Svět potřebuje mladé lidi, kteří jsou poutníky naděje, odvážně zasvěcují svůj život Kristu a jsou plní radosti ze samotné skutečnosti, že jsou jeho učedníky-misionáři.

Rozpoznávání své cesty za povoláním

K objevení vlastního povolání dochází na cestě rozlišování. Tato cesta není nikdy osamocená, ale rozvíjí se uprostřed křesťanského společenství a společně s ním.

Draží mladí, svět vás tlačí k unáhleným rozhodnutím, k tomu, abyste své dny naplnili hlukem, a brání vám tak prožívat ticho otevřené Bohu, který promlouvá k vašemu srdci. Mějte odvahu zastavit se, naslouchat sami sobě a ptát se Boha, o čem pro vás sní. Ticho modlitby je nepostradatelné, abyste mohli „čist“ Boží volání ve své historii a svobodně a vědomě na ně odpovídat.

Když se usebereme, umožní nám to pochopit, že všichni můžeme být poutníky naděje, pokud učiníme svůj život darem, zvláště ve službě těm, kteří žijí na materiální a existenciální periferii světa. Kdo naslouchá Bohu, který povolává, nemůže ignorovat výkřik tolika bratří a sester, kteří se cítí vyloučení, zranění a opuštěni. Každé povolání se otevírá poslání být Kristovou přítomností tam, kde je nejvíce potřeba světla a útěchy. Zejména věřící laici jsou povoláni být „solí, světlem a kvasem“ Božího království prostřednictvím své sociální a profesní angažovanosti.

Doprovázení na cestě za povoláním

V tomto horizontu by se pastorační pracovníci a pracovníci v oblasti povolání, zejména duchovní doprovázející, neměli obávat doprovázení mladých lidí s nadějí a trpělivou důvěrou v božskou pedagogiku. Jde o to, být pro ně lidmi schopnými naslouchat a s úctou přijímat; lidmi, kterým mohou důvěřovat, moudrými průvodci, kteří jsou připraveni jim pomáhat

a pozorně rozpoznávat Boží znamení na jejich cestě.

Vyzývám proto k rozvíjení péče o křesťanská povolání v různých oblastech lidského života a činnosti a k podpoře duchovní otevřenosti každého člověka vůči Božímu hlasu. Za tímto účelem je důležité, aby vzdělávací a pastorační itineráře poskytovaly odpovídající prostor pro doprovázení k duchovním povoláním.

Církev potřebuje pastýře, řeholníky, misionáře i manžele, kteří umějí říkat Pánu „ano“ s důvěrou a nadějí. Povolání není nikdy pokladem, jenž zůstává uzavřen v srdci, ale roste a sílí ve společenství, které věří, miluje a doufá. A protože nikdo nemůže na Boží volání odpovědět sám, všichni potřebujeme modlitbu a podporu našich bratří a sester.

Draží, církev je živá a plodná, když rodí nová povolání. A svět hledá, často nevědomky, svědky naděje, kteří svým životem hlásají, že následování Krista je zdrojem radosti. Neustávejme proto v prosbách k Pánu o nové dělníky pro jeho žeh a buďme si jisti, že nás stále s láskou volá. Draží mladí, svěřuji vaše následování Pána přimluvě Panny Marie, Matky církve a povolání. Kráčejte vždy jako poutníci naděje po cestě evangelia! Doprovázím vás svým požehnáním a prosím vás, abyste se za mě modlili.

Řím, Poliklinika Gemelli 19. března 2025

FRANTIŠEK

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) Tento den připadá na 4. neděli velikonoční (neděle Dobrého pastýře), letos tedy na 11. května. [pozn. red.]

Velikonoční tajemství

Ve velikonoční době slaví církev neděli Dobrého pastýře. Ale nejen v tuto neděli, nýbrž celou velikonoční dobu slaví zmrtevýchvstalého Pána jako Dobrého pastýře. Jeho obraz se v tuto dobu jeví obzvláště plasticky. Velikonoční evangelia ukazují Ježíše, který jako Dobrý pastýř rozdává svému stádu svou lásku. Začíná to velikonočním ránem, když se ptá Marie: „Ženo, proč pláčeš?“

Magdalena přišla ke hrobu jako ztracená ovečka. Její starost ještě vzrostla, když nenašla svaté tělo. „Vzali mého Pána, a nevím, kam ho položili. Jestli jsi ho vzal ty, řekni mi, kams ho položil, a já si ho odnesu.“ (srov. Jan 20,11nn) Ježíš miloval Magdalenu tak, jak může jen pastýř milovat svou ztracenou ovečku, hledá ji a má radost, když ji nalezne. Měl účast na jejím žalu, zavolal ji jménem. Magdalena poznala Pánův hlas. Zaradovala se, že ho opět vidí a může s ním mluvit. Chtěla ho obejmout. Zvolala: „Rabbuni!“ Milovala toho, který ji tolik odpustil. Ježíš se zjevil i Petrovi, který byl v době utrpení tak slabý. Chtěl mu ukázat, že tomu, kterému prokázal takové vyznamenání, neodňal svou lásku Dobrého pastýře. Nikoliv Janovi, ale litujícímu Petrovi se zjevil toho rána. Čím slabší je člověk, tím více důvěřuje Pánu. Pán zůstává věrný těm, které povolal.

Také učedníci, kteří toho dne odpovědně šli do Emauz, byli jako ovce, které ztratily pastýře. Zklamání odloučili se od společenství učedníků. Možná uvažovali o tom, že se po všech těch zkušenostech vrátí ke svému původnímu povolání. Dobrý pastýř znal jejich nouzi a nenechal je o samotě. Připojil se k osamělým poutníkům. Zúčastněně se ptá na příčinu jejich smutku. Poučuje je, těší a poukazuje přitom na slova Písma. Učedníkům „planulo srdce“, když jim vykládal Písmo. Byli tak zabráněni do rozhovoru, že málem přehlédli, že jsou již v Emauzích. Chtěli by však tento útěšný rozhovor vést dále, proto prosí cizího spolupoutníka, který se stal jejich přítelem, aby zůstal s nimi. Při večeri ho poznali. Byl to Pán, se kterým slavili před třemi dny večeri.

Plni radosti vrátili se týž večer k bratřím do Jeruzaléma, aby jim oznámili, že se jim Pán zjevil jako Pastýř a hostitel. Ten se mezitím zjevil deseti apoštolům. Ze strachu před Židy měli zavřené dveře. Tu stanul náhle mezi nimi jako Pastýř mezi svými polekanými ovečkami a pozdravil je slovy: „Pokoj vám!“ Dovolil jim, aby se ho dotýkali, a ukázal jim své rány, znamení své pastýřské lásky. On, Pastýř, nebyl nájemník. Nasadil svůj život, aby zachránil své ovce. Aby posílil apoštolů ve víře, jedl s nimi chléb a podal také jim. Ještě jednou řekl: „Pokoj vám!“ A pak na ně dechl a řekl: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,22–23) Zmrtevýchvstalý mohl v té chvíli hovořit o mnoha věcech. Ale nic nebylo pro něho většího a důležitějšího než pokoj z odpuštění hříchů, plod jeho utrpení. To byl nejkrásnější velikonoční dar Dobrého pastýře a velké poslání pro jeho apoštolů. To je to, co jeho ovce nejvíce potřebují, a přesto si toho tak málo cení, protože tak málo znají lásku Dobrého pastýře a lekají se vážnosti a námahy při přijetí

Noël Coypel (1628–1707):
Zmrtevýchvstání Krista

této svátosti. Jsou nevděčné vůči Dobrému pastýři, který s nekonečnou láskou chce přivést své ovce zpět ke svému stádu. Podle horlivosti v přijímání této svátosti poznává Dobrý pastýř lásku svých ovcí. Nad mnoha zpovědnicemi visí obraz Dobrého pastýře. Je to k naší spáse. Svátost pokání není lidský vynález. Žádný člověk by nemohl přijít na myšlenku takové svátosti. Svým pokáním ukazujeme Dobrému pastýři, že mu chceme darovat čisté srdce. Děkujeme Dobrému pastýři, který si dal ruce i nohy zranit a srdce probodnout, aby zbloudilé ovce vysvobodil z trní.

Čím slabší a zbloudilejší je člověk, tím více může důvěřovat lásce Dobrého pastýře.

Sám apoštol Tomáš ochabl ve své víře. Ale Ježíš mu vyšel vstříc. Osmého dne o Velikonocích – tak dlouho žil Tomáš v pochybnostech – zjevil se Zmrtevýchvstalý opět v horní místnosti. Tomáš byl přítomen. Ve společenství bratří hledal klid. Pán mu vyšel vstříc a řekl mu: „Vlož svůj prst sem a podívej se na moje ruce, vlož svou ruku do mého boku... a nebuď nevěřící, ale věřící.“ (srov. Jan 20,24nn) Takové oslovení lásky Tomáš po svých pochybnostech nečekal. Mohl v tomto okamžiku jen padnout na kolena, děkovat a klanět se: „Pán můj a Bůh můj!“ Tato slova jsou nejkratším a nejkrásnějším vyznáním víry v Janově evangeliu. Jako ovce ráno čekají na své pastýře, tak čekalo toto malé stádečko na Pastýře. Ze slov Písma svatého můžeme vyvodit, že Ježíš se svým zjevil ještě vícekrát před svým nanebevstoupením. Evangelium poukazuje především na zjevení u Genezaretského jezera a na jedné hoře v Galileji – a pokaždé se zjevuje jako Dobrý pastýř.

Po hojném rybolovu a snídani na břehu jezera vzal si Ježíš Petra stranou a vedl s ním nezapomenutelný rozhovor: Ježíš se zeptal Petra: „Miluješ mě?“ Po trojí otázce byl Petr smutný. Snad byl smutný, protože se domníval, že Pán o jeho lásce pochybuje. Přesto odpověděl s pokorou a plnou důvěrou: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“ Ježíšova láska zůstala stejná. V ničem se nezmenšila. To poznal Petr ze slov Mistra: „Pas mé ovce, pas mé beránky...“

Dříve než Ježíš vystoupil na nebesa, pozval své učedníky na jednu horu v Galileji

(srov. Mt 28,16). Snad to byla ona hora Blahoslavenství. Na této hoře si Ježíš vybral své apoštoly. Zde jim chtěl předat poslání, aby šli do celého světa. Měli hlásat Ježíšovo poselství ze střeš a zanést je až na konec světa. Ježíš zemřel za všechny lidi, všichni se mají dovědět jeho radostnou zvěst, aby tak byli zachráněni. Každému pokřtěnému adresuje Dobrý pastýř svou prosbu, aby pomáhal naplnit toto poslání: „Mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince, i ty musím přivést a ony uslyší můj hlas. Pak bude jen jedno stádo a jeden pastýř.“ (Jan 10,16)

Ale Ježíš nenechává své apoštoly osamocené. On je Dobrý pastýř, který chce zůstat s nimi: neviditelný jako všudypřítomný Bůh, viditelný ve svátostech, v nejvyšším pastýři papeži a okusitelný skrze Ducha Svátého, který bude pro ně silou shůry.

Kristovo poselství je neporušitelné a definitivní, co z něho ještě zbývá, je jen zjevení posledních věcí: zmrtvýchvstání těl a věčný život. I skrze toto poslední zjevení se ukáže láska Dobrého pastýře a bude zjevná po celou věčnost.

Pak se ukáže na nebi znamení Syna člověka (srov. Mt 24,30). Bude to Kříž nebo Ježíšovo Srdce. To jsou ona znamení Dobrého pastýře, který dal svůj život za své ovce, aby měly život a měly ho v plnosti (srov. Jan 10,10). Při opětovném příchodu Pána se nemáme skrývat. O této hodině Pán předpověděl: „Zvedněte hlavy, přiblížilo se vaše vykoupení!“ (Lk 21,28) Až přijde Syn člověka, budou jeho ovce shromážděny po jeho pravici, ale kozli po jeho levici... Pak řekne těm, kteří jsou po pravici: „Pojďte, požehnání mého Otce, a ujměte se království, které je pro vás připraveno od stvoření světa.“ (srov. Mt 25,33nn) A tato slova jsou věčně platná. Vyvolení půjdou do radosti svého Pána. Kdo s Kristem zemřel, vstane jednou z hrobu, spatří slávu svého Zachránce, který se nám zjevil v podobě služebníka, aby nás vysvobodil od smrti hříchu a získal nám věčnou spásu u Boha (srov. Liturgie za zemřelé).

Věříme ve vzkříšení těla z mrtvých a život věčný. Vyznání víry končí jása-
vým: Amen!

*Z Maria heute 4/1995 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Volání a povolání Božím slovem

Podle odborníků je Písmo svaté největším bestsellerem všech dob, tj. nejprodávanější, nejrozšířenější a nejprekládanější knihou na světě. O tom, jak náčasově živé, inspirující je Boží slovo, jak hlasitě „volá“ do lidských srdcí, krásně svědčí také aktuální svědectví kněžských dvojčat z loňského roku.

Byla to skutečně jedinečná událost plná radosti a nefalšovaného štěstí, když byli 6. července 2024 v rodném městě Aleppo v Sýrii vysvěceni na kněze osmadvaceti-letí bratři-dvojčata George a Johnny Jalloufovi, františkáni z Kustodie Sváté země. Ba co víc, byl to jejich vlastní strýc, Mons. Hanna Jallof, též františkán, jen jeden rok působící jako apoštolský vikář v Aleppu, který je vysvětil v kostele sv. Františka. Jednovaječná dvojčata vyrůstala s třemi staršími bratry v hluboce věřící rodině. Jejich jediná sestra zemřela mladá. „Díky našim rodičům jsme od útlého věku »dýchali« krásu křesťanského života a modlitby,“ zdůraznili v jednom rozhovoru. „Byli jsme ministranty ve františkánské farnosti, zpívali jsme ve sboru a angažovali jsme se dokonce jako katecheti v mládežnických skupinách natolik, že se nás rodiče občas zeptali, zda si nechceme pronajmout pokoj v klášteře a přenocovat tam.“ Johnny a George jsou sice téměř identického vzhledu, ale povahově jsou velmi odlišní, a tak tomu

bylo i při hledání vlastního kněžského povolání. Bratři sami vyprávějí svůj příběh.

Johnny: Měl jsem patnáct let a dlouho jsem se tomu bránil, protože jsem se chtěl oženit a stát se lékařem. Když vypukla občanská válka v Sýrii, tato touha se jen zvětšila, protože jsem viděl zraněné na ulici. Pomyslel jsem si, že kdybych mohl jen trochu zmírnit jejich bolest, už bych v životě udělal něco dobrého. Zároveň jsem v sobě cítil prázdnotu, vnitřní strach, který mě téměř paralyzoval. Stále si živě pamatuji na ten den, měl jsem již sedmnáct let, když jsem se ve chvíli zvláštního zoufalství začal modlit modlitbu Páně. Zastavil jsem se u verše „Buď vůle tvá“. Zeptal jsem se Boha: „Co chceš, abych udělal? Chci být šťastný, ale řekni mi jak.“ A najednou jsem si uvědomil: do té doby jsem vždy plnil jen svoji vůli, ale tato slova modlitby Páně se musí stát tělem, konkrétním a hmatatelným.

V následujících měsících – ISIS a povstalci obsadili město – zemřelo mnoho lidí v mém okolí a rovněž naše životy by-

Primiční požehnání rodičům

P. George se ujal své první služby jako kaplan v kostele sv. Františka v Aleppu, kde byl kdysi ministrantem, zatímco Johnny pracuje v Jeruzalémě v Institutu hudby Magnificat jako zástupce ředitele. Právě v době obnovené eskalace politické situace v jejich syrské vlasti budou kněžská dvojčata určitě velice vděčná za každou naši modlitbu.

ly v ohrožení. Modlil jsem se, četl jsem *Příběh mé duše* od svaté Terezie od Dítěte Ježíše a hledaje odpovědi jsem meditoval nad Písmem svatým, až mě jedna věta velmi hluboce zasáhla; měla formovat moje povolání a stát se mým kněžským heslem: „Dej mi duše, všechno ostatní si vezmi.“⁽¹⁾ Nyní jsem si byl jistý: Bůh chce, abych se stal knězem, lékařem duší, který léčí zraněné duše svých lidí a neoperuje jejich těla v nemocnici. Tak započala má cesta ke kněžství, na níž mě mnozí doprovázeli radou a podporovali mě.

George: Již jako dítě, jako ministrant jsem vzhlížel ke kněžím, které jsem znal, s úctou a obdivem. Jejich život a jejich radost, která je neopouštěla ani ve válečných letech, mě fascinovaly; tiše a tajně jsem v sobě též uchovával touhu patřit zcela Ježíši. Na rozdíl od Johnnyho jsem si to zprvu nechával pro sebe. Ale podobně jako on, také já jsem se tomuto povolání zpočátku trochu bránil a jako teenager jsem se dokonce chtěl stát velkým režisérem. Na Aleppo padaly bomby, ale já jsem se snažil chodit každý den na mši svatou. Měl jsem strach, avšak stále jsem si opakoval: „Nebudu se bát ničeho zlého, vždyť ty se mnou jsi.“ (Ž 23,4) Tato věta mě vedla a utěšovala, dodáva-

la mi klid. Když jsem měl osmnáct let, upadl jsem do krize, cítil jsem se hříšný a nehodný. Proč by si Pán ze všech lidí vybral pro sebe právě mě? Při několikahodinovém františkánském pochodu v Sýrii jsem ho prosil o znamení. Když jsme se zastavili na mši svaté v domově důchodců a potom jsme starším lidem přinesli stravu, jedna starší žena mi na konci oběda řekla: „Otče, více nechci.“ Když jsem ji slyšel, jak mě nazývá „otcem“, byl jsem šokován. To bylo moje znamení! Nebyl jsem povolán pro své zásluhy anebo proto, že jsem byl toho hoden, ale z lásky! Jen o několik týdnů později, v září 2014, jsem se s Johnnyem vydal na cestu, abych se stal františkánem a knězem, přičemž mě celé tři roky provázel úryvek z evangelia, který se stal mým kněžským heslem: „Pro ně sám sebe posvěcuji.“ (Jan 17,19) Jako Ježíš a s Ježíšem chci obětovat svůj život pro záchranu duší. Chci mít Ježíšovy ruce a nohy, jeho srdce. Takto ho chci přinášet druhým.

*Z Vítězství Srdce 162/2025
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Gn 14,21. V českém ekumenickém překladu: „Dej mi lidi, a jmění si nech.“

ZPRÁVA O ÚMRTÍ PAPEŽE FRANTIŠKA

Mozková mrtvice, kóma, nevratný kardiovaskulární kolaps. To jsou příčiny smrti papeže Františka, ke které došlo v pondělí 21. dubna 2025 v 7.35 hodin v jeho bytě v Casa Santa Marta. Potvrdil to profesor Andrea Arcangeli, ředitel Úřadu pro zdraví a hygienu Městského státu Vatikán, ve zprávě o úmrtí, kterou zveřejnila Tisková kancelář Svatého stolce.

V lékařském dokumentu se uvádí, že papež trpěl předchozí epizodou akutního respiračního selhání při oboustranné multimikrobiální pneumonii, mnohočetnými bronchiitidami, arteriální hypertenzí a cukrovkou II. typu.

Smrt byla konstatována na základě elektrokardiografického záznamu. „Prohlašuji,“ píše Arcangeli, „že příčiny smrti jsou podle mého vědeckého poznání a svědomí takové, jak je uvedeno výše.“

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Závěť papeže Františka

Miserando atque Eligendo

Ve jménu Nejsvětější Trojice. Amen.

S pocitem, že se blíží konec mého pozemského života, a s živou nadějí v život věčný chci vyjádřit svou závěť pouze ohledně místa svého pohřbu.

Svůj život a kněžskou a biskupskou službu jsem vždy svěřoval Matce našeho Pána, Nejsvětější Marii. Proto žádám, aby mé smrtelné ostatky spočinuly v očekávání dne vzkříšení v papežské bazilice Panny Marie Větší.

Přeji si, aby moje poslední pozemská cesta skončila v této velmi starobylé mariánské svatyni, kam jsem se chodil modlit na začátku a na konci každé apoštolské cesty, abych s důvěrou svěřil své úmysly Neposkvrněné Matce a děkoval jí za její poslušnou a mateřskou péči.

Žádám, aby byl můj hrob připraven ve výklenku v boční lodi mezi paulánskou kaplí (kaple *Salus Populi Romani*) a kaplí *Sforza* ve výše zmíněné papež-

ské bazilice, jak je uvedeno v příložené příloze.

Hrob musí být v zemi; jednoduchý, bez zvláštní výzdoby a s jediným nápisem: *Franciscus*.

Výdaje na přípravu mého pohřbu budou hrazeny z částky od dobrodince, kterou jsem zajistil, aby byla převedena na Papežskou baziliku svaté Marie Větší a k níž jsem dal příslušné instrukce monsignorovi Rolandu Makrickasovi, mimořádnému komisaři místní kapituly.

Kéž Hospodin dá zaslouženou odměnu těm, kteří mě měli rádi a budou se za mě i nadále modlit. Utrpení, které se stalo přítomným v poslední části mého života, jsem obětoval Hospodinu za světový mír a bratrství mezi národy.

Santa Marta, 29. června 2022

FRANTIŠEK

(Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html)

Vzdávání úcty papežovu tělu a modlitby za jeho duši

Ve středu 23. dubna bylo papežovo tělo přeneseno do baziliky svatého Petra. Stalo se tak v 9 hodin ráno, kdy rakev se zesnulým byla přenesena z kaple *Domus Sanctae Marthae*, jak stanoví *Ordo*

Exsequiarum Romani Pontificis. Po úvodní modlitbě, které předsedal kardinál Kevin Joseph Farrell, podkomoří Svaté římské církve, bylo zahájeno přenesení rakve se zesnulým.

Průvod prošel vatikánským náměstím sv. Marty a náměstím Římských prvomučedníků (Piazza dei Protomartiri Romani); pod obloukem Arco delle Campanie vyšel na Svatopetrské náměstí a vstoupil

do Vatikánské baziliky středními dveřmi. U oltáře Konfese kardinál komoří předsedal liturgii slova, na jejímž konci začaly návštěvy u těla papeže Františka.

Papežovo tělo bylo vystaveno k úctě věřících do pátku 25. dubna.

V sobotu 26. dubna v 10 hodin se před bazilikou svatého Petra uskutečnila pohřební mše svatá papeže Františka. Pohřební liturgii vedl kardinál Giovanni Battista Re, děkan kardinálského kole-

gia. Přítomno bylo více než 130 delegací, několik desítek hlav států či panovníků.

Na závěr eucharistické slavnosti proběhla *Ultima commendatio* a *Valedictio*. Poté byla papežova rakev přenesena do baziliky svatého Petra a odtud dle Františkovy poslední vůle do baziliky Panny Marie Větší k pohřbu.

Podle zpráv tiskových agentur a televizního vysílání

Chléb svaté Zity (21)

14. KAPITOLA

Sirotek Zita

„Zito, máš málo práce?“ zeptala se jí paní Bianca, když ji prosila o dovození chodit ošetřovat chudé nemocné v Luce.

Paní Fatinelliová je štědrá a srdečná, ale Zitino neustálé rozdávání almužny jí začalo být podezřelé. I když Marise odpustila, na její slova myslela, kudy chodila, a ta tiše zasévala do jejího srdce pochybnosti. Aby toho nebylo málo, ze všech stran slyšela hlasy o Zitině dobrosrdečnosti a soucitné povaze. Někteří tak mluvili opravdu proto, že Zitu obdivovali, ale našli se i tací, kteří její konání neschvalovali a měli nutkání paní Fatinelliovou upozornit, aby si na ni dávala pozor. Ona, zaslepená, však netušila, že se pod střechou paláce začíná dít zázraky.

„Běž si udělat svou práci, promyslím to a potom ti řeknu,“ odbyla ji. Náhle pocítila v srdci stín zloby. Semínko pochybovačnosti začalo růst.

Dosud mě však nikdy neokradla, říkála si v duchu. Když rozdávala, tak jen nepotřebné věci, obnošené šatstvo a zbytky jídla. Proč jsem tak neklidná?

Prudce vyskočila z pohovky a svižně se vydala do spíže. Tam najde důkaz, zda Zita rozhazuje nebo ne.

„Zito, otevři spížírnou, už jsem dlouho nekontrolovala potraviny,“ řekla příkře.

Zita odtáhla hrnek z pece a otevřela dveře velké komory. Paní Bianca vešla dovnitř. Zvědavě přejížděla očima jednu polici po druhé, ale překvapivě měli zásob skutečně dost. Dokonce bylo vše pečlivě uloženo a bylo jasné, že nic nechybí.

„Vidím, že si počínáš opravdu moudře, věnuj se tedy chudým nemocným, ale nepřeji si, aby to bylo na úkor domácnosti.“ Paní Bianca odcházela se zdviženým prstem, aby zakryla, jak se stydí, že dala na lidské řeči.

„Děkuji, milostivá paní,“ zaslechla ve dveřích.

Ale i tak byla neklidná. Pochybnost začala klíčit. Co když Zita skutečně rozdává, a přitom tajně dokupuje potraviny, aby byla před ní nevinná?

Úplně jsem zlenivěla. Dřív jsem každý měsíc kontrolovala výdaje, nechala jsem se však ukolébat falešnou vírou, že si mě služebnictvo nedovolí klamat, a přestala jsem dělat kontroly. Kdyby Marisa nepocítila výčitky svědomí, ani bych o ničem nevěděla. V duchu se na sebe hněvala.

Znovu se rozběhla do kuchyně a vyžádala si pergamen, na který se zapisovaly výdaje. Zita ochotně otevřela zásuvku a podala jí ho. Přeběhla očima všechno odshora dolů, ale vše sedělo.

„V pořádku.“ Vrátila Zitě popsaný pergamen a naprosto zmatená se vrátila do salónu.

Nic jiného, než že se tu dějí zázraky, nemůžu říct. Jak to jen dělá? Na našem stole nikdy nic nechybí, služebnictvo dostává vydatnější stravu a spíž je stále plná! Vrtěla hlavou. Opravdu jsem hloupá, že dám na závistivé řeči. V duši pocítila žal nad vlastní ubohostí a slíbila si, že už nikdy nepřestane Zitě důvěřovat, ať se šíří městem jakékoli řeči. Očividně je to práce Boha a jeho požehnání, které provází každý Zitin krok.

Zita vyšla na dvůr nabrat ze studny vodu. U brány zahlédla chudáka sotva stojícího na nohou. Ačkoli se jí podezíravost milostivé paní nelíbila, vzala otlučený hrnek, načerpala vodu a zanesla mu ji. Vzápětí si vzpomněla, že ještě nesnídala, tak rychle odběhla do kuchyně a přinesla mu svůj namazaný krajíc chleba polívaný medem.

„Děkuji ti, dobrá duše, nejedl jsem už dlouho,“ a lačně se vrhl na chléb.

„Ať vám přinese zdraví,“ odpověděla a spěchala zpátky do kuchyně. V duchu krájela bochník chleba. Přesně tolik krajíčů si odepřu! A zabalila pecen chleba do zástěry.

„Co tam schováváš?“ zaslechla přísný hlas milostivého pána.

Lekla se. Když se panu Fatinellimu přizná, určitě se rozhněvá, i kdyby mu slíbila, že si odepře všechnen chléb. Co mám dělat? Ach Bože, odpusť, poprvé musím zalhat!

„Okvětní lístky z růží,“ řekla, ani nevěděla jak.

„Tak mi je ukaž,“ přikázal pan Guaglielmo.

Zita s bušícím srdcem roztáhla zástěru. Nevěřicně a téměř bez dechu se dívala na opravdové plátky růžových růží.

Pan Fatinelli jen zakroutil hlavou. „Co to je za moresy, sbírat lístky!“ řekl a víc se o ni nestaral.

Zita zase smotala zástěru. Potom zamířila k chudákovi. Přemýšlela, zda ho ty lístky dokážou nasytit. Sotva na to pomyslela, zástěra ztěžkla. Opět ji rozvinula a překvapeně hleděla na pecen chleba. Co to je za divy?

„Vezměte si to a běžte, aby se páni nezlobili, že postáváte před bránou!“ Podala mu chléb a rychle bránu přivřela.

„Přestaňte už s těmi řečmi! Nemáte ji hanit, ale obdivovat!“ kárala ostatní sluhy Rebecca. Ani jejich ušim neušly řeči o dobrosrdečné a soucitné Zitě.

„Co se jí teď zastáváš? Doteď jsi na ní nenechala nit suchou,“ vrátil jí to zahradník.

„Každý se může mýlit. Také jsem se nechala unést zlostí, ale za její starostlivost bychom jí měli být vděční. My tu sedíme a ona místo toho ošetřuje nemocného. Přitom se celý den nehnula od pece,“ odsekla Rebecca.

Do kuchyně vešel starý muž. Všichni na něj tázavě pohlédli.

„Ale toto tedy ne! Doteď stáli před bránou. To je tedy pěkně vychovala, že už chodí dovnitř. Běž ven! Žebrej před bránou, tam je tvoje místo!“ vyhazoval ho ze dveří Maurizio.

„Nepřišel jsem žebrot. Hledám Zitu,“ tiše řekl muž v prostých šatech.

„Jak vidíš, není tu,“ odsekla Maurizio.

Muž pokývnutím poděkoval a vyšel ven. Posadil se na kraj studně.

„Neslýchaná drzost! Měli bychom to říct pánům, nebo se nenadějeme a začnou se nám roztahovat v pokojích!“ Maurizio vyskočil, aby starého muže vyhodil, ale viděl, že přichází Zita.

Zůstal na prahu. „Jsem zvědavý, co mu dá. Jestli nás neošidí, aby byla za svačtinou. Svěťce... když slyším, jak o ní mluví, musím pořádně zatnout zuby,“ pronesl.

Zitu návštěva potěšila. „Strýčku Grazie, co tu děláš?“ řekla vesele.

„Nepřicházím tě potěšit, ale utěšit. Zituško, tvůj otec... dnes ráno si ho Pán vzal k sobě,“ řekl něžně.

Zita zkameněla. Před chvílí se domodlila za zdraví nemocného starého pána,

kterého byla ošetřit, a nyní taková rána! Unaveně se posadila na kraj studně a hlavu vložila do dlaní. Nyní je už opravdu sama. Bez rodičů.

„Jistě jsi po cestě unavený, pojď se najíst.“ Vstala.

„Ne, musím se vrátit a připravit pohřeb. Opatruj se, dcero,“ pohladil ji něžně po tváři.

Zita se hned rozběhla do paláce. Vešla do salónu a uklonila se.

„Milostivá paní, dovolíte mi odejít do chrámu pomodlit se? Strýček Grazian mi přišel říct, že mi zemřel tatínek.“ Po tvářích se jí kutálely velké slzy.

Paní Fatninelliiová překvapeně, zato soucitně přikývla. „Jen běž. Kdy bude pohřeb?“

„Pozítří.“

„Dobře, pošli mi sem Rebeccu s Leou. Dám jim pokyny, co mají dělat, aby tě zastoupily. Určitě se chceš s otcem rozloučit, běž raději rovnou domů, ještě není tma.“

Zita poklekla. Starostlivost dobré paní ji dojala. Poděkovala a odešla do pokoje, aby si připravila věci na cestu.

S vakem v ruce vešla do kuchyně. „Rebecca a Leo, máte jít za milostivou paní.“ Potáhla nosem a červené oči prozradily, že plakala.

„Konečně se přišlo na to, že jsi obyčejná lhářka, která se ukrývá pod pláště svatosti, a vyhodili tě?“ zeptal se kočí škodolibě. „Aspoň bude pokoj a nebude se po celé Luce ozývat Zita, Zita...“

„Zemřel mi otec. Jdu domů a Rebecca s Leou mě mají zastoupit,“ odpověděla klidně. „S Pánem Bohem.“ Otočila se a ticha, které se v té chvíli rozhostilo v kuchyni, si nevěšala.

Sešla dolů ke kostelu, i když jí paní doporučila, aby šla přímo domů. Potřebovala se podělit o svůj žal nad tou ztrátou.

„Svatý Josefe, dobrý Bůh povolal mého otce k sobě. Prosím tě, buď mi od této chvíle otcem,“ šeptala před obrazem Svaté rodiny. Zůstala před ním klečet dlouho. Modlila se za spásu tatínkovy duše i za všechny, kteří v tuto chvíli umírají. Potom prosila za zdraví milostivých pánů i všech nemocných, o které se starala.

Z chrámu vyšla, když už na Luccu začala sedat tma. Podívala se na oblohu. Svit měsíce a vycházejících hvězd ji ujišťoval, že ji bude doprovázet. Aby nekráčela nadarmo, ponořila se do modlitby.

Cesta jí během modlitby několika růženců utekla, ani se nenadála a vkročila do dvora. Otevřela dveře a byla doma. Ach, doma! Zabolelo ji srdce. Jaký domov, když v něm nenajde maminku a nyní už ani tatínka? A slzy se jí rozkutálely po tváři.

Za čtyři dny se vrátila do paláce via Fontana. Jen co vešla do dvora, Lea jí řekla, že paní Fatinelliiová onemocněla. Polekaná Zita se k ní hned rozběhla.

Slabě zaklepala na dveře ložnice milostivé paní a vešla dovnitř. Paní Bianca ležela v posteli přikrytá silným ovčím roumem. Zita k ní přistoupila a všimla si, že její tělo se třese zimnicí.

„Milostivá paní, byl u vás mastičkář?“ zašeptala.

„Ach Zito, nač by sem chodil? Není to vážné, jen jsem prochladla,“ odvětila milostivá paní a natáhla se pro kapesník. Nos měla od častého smrkání úplně červený.

„Třikrát denně jsem pila horký nápoj s citrónem a medem a už mi je líp, můžeš mi věřit,“ slabounce se pousmála. Opravdu se cítila lépe, především to bylo o dost horší. Rýma přišla znenadání.

„Kde jste jen mohla onemocnět?“ kroutila Zita hlavou.

„Budeš se divit, ale tady. Večer jsem nemohla usnout, bylo mi horko, a tak jsem otevřela okno a seděla u něj při vyšívání. A ráno jsem už měla rýmu.“

Zita položila ruku na čelo paní Fatinelliiové. „Myslím, že máte teplotu.“

„Tak mi dej na zápěstí plátky citronů a přejde to, uvidíš.“ Zvedla se na posteli. „Zito, musím být zdravá, za dva týdny na nás čeká veselá událost!“ spiklenecky mrkla.

Zita byla na novinku zvědavá, ale přemohla se. „Ležte klidně. Zajdu pro citrony a ošetřím vás.“ Rychle se otočila.

Rebecca seděla v kuchyni za těžkým dubovým stolem a čistila zeleninu.

„Požehnaná buď Pán Ježíš Kristus,“ vešla Zita dovnitř s úsměvem.

„Ach Zito!“ Rebecca vyskočila z lavice. „Je mi líto tvého otce!“ Přistoupila k ní a soucitně ji objala.

„Vidím, že sis počínala dobře. Kuchyně se jen blýská a...“ popotáhla Zita nosem, „co tu tak krásně voní?“

„Ale,“ mávla Rebecca rukou, „dala jsem vařit čočku. Jen co jsi odešla, teta

milostivé paní z Parmy poslala deset kilo uzené šunky. Paní nakázala, abych udělala čočku s uzeným.“

„Děkuji ti, že se tak staráš, ale teď mi rychle podej citrony. Paní má zvýšenou teplotu.“

„Zůstaly ještě dva,“ ukázala Rebecca na košík s citrony.

Zita si vzala nůž. „Budeme je muset dokoupit,“ a krájela citrony na silné plátky. „Udělej teplý nápoj s medem, pak to vše paní odnesu najednou. Rebecca, ráda bych se postarala o paní Fatinelliiovou, zastoupíš mě i dnes?“

„Samozřejmě. Čočka se dovařuje a na večeri mám udělat dušenou zeleninu.“

„A pro vás?“ podívala se na ni Zita s úsměvem. Rebecca se jí takto líbí daleko víc, než když si pouští psu na špacír.

„Totéž. Paní Bianca tak nakázala,“ pokrčila rameny, jako by se bála, že jí Zita vynadá.

„Dobře. Přidej k zelenině i kozí sýr, večere bude chutnější.“ Zita si na podnos naskládala džbán s medovou vodou a talířek s citrony.

Zita naklepala paní Biance polštář a potom jí na zápěstí přiložila plátky citronu. Pořádně je ovinula, aby nespadly. Nalila do hrnečku teplou medovou vodu a podala ho k ústům milostivé paní.

„Ach, jsem tak unavená,“ zívla paní Bianca a přivřela víčka.

Zita si potichu přitáhla k posteli stoličku a z kapsy sukně vytáhla růženec. Dokud bude paní spát, pomodlí se za její uzdravení.

Ráno bylo paní Biance výrazně lépe. Do tváří se jí vrátila zdravá barva, teplota klesla, jen měla ještě ucpaný nos. Zita se však i tak radovala. Hned v duchu poděkovala laskavé Matce za vyslyšení modliteb.

„Jsem tak hladová,“ řekla vesele paní. „Mám chuť na šunku a sýr.“

„Milostivá paní, s radostí vám ji hned připravím, ale...“ zarazila se, „dnes už musím pracovat v kuchyni. Co mám připravit na oběd a večeri?“

„Zito, přenechej vaření Rebecce i dnes. Jde jí to dobře. A teď mi dones snídaní. Budu spokojenější, když budeš u mě,“ mrkla na ni.

„Na oběd bude cizrnová polévka pro služebnictvo a nám ať Rebecca podusí hovězí maso.“

„Dobré ráno, moje paní!“ Pan Guglielmo vešel do ložnice. Nečekal, že svou manželku najde v tak dobré náladě, oproti včerejšku celá zářila. Nahnul se nad ni a políbil ji do vlasů.

Zita se potichu vytratila. Nesluší se je sledovat.

„Vidím, že se ti ulevilo. Mám radost!“ A posadil se na stoličku k její posteli.

„Také se cítím lépe,“ přikyvovala, „hlava mě nebolí, jen mám ještě trochu rýmu. A i to bude za chvíli pryč,“ rozšafně mávla rukou.

„Teď ale nevím, jestli se opravdu uzdravuješ, nebo jsi pookřála, protože se vrátila Zita,“ škádlil ji dobrácky.

„No, tak to nevím ani já,“ rozesmála se paní Bianca. „Ale určitě jsem spokojenější, že je zpátky. Palác bez Zity jako by ani nebyl palácem.“

Zita vešla dovnitř s talířem jídla a zaslechla slova paní domácí. Srdce se jí zardovalo. Palác se jí nyní stane skutečným domovem. Sotva na to pomyslela, pocítila žal.

„Prosím, milostivá paní, pořádně se najezte. Ještě zajdu do kuchyně, ale hned se vrátím.“ Položila jí na klín podnos a podívala se na pána: „V salónu je všechno nachystané, můžete jít také snídat.“ Cestou do kuchyně vzpomínala na poslední dny.

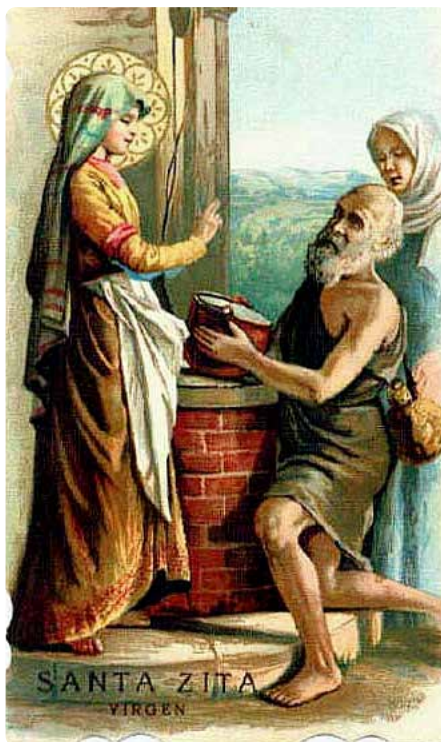
S otcem se přišli rozloučit všichni z vesnice. Kněz měl krátké, ale procitěné kázání. Zita však byla duchem u svatého Josefa. Úpěnlivě ho prosila, aby ji neopouštěl. Procítila, až když na hrob dopadla poslední hrouda hlíny. Vesničané se rozešli do svých domovů, jen Zita se domů nechtělo. Dům zůstal bez tatínka opuštěný.

„Co s ním uděláš?“ zeptal se strýček Grazian. Posadil se na lavičku pod oknem.

„Nevím. Nikdy jsem o takovýchto záležitostech nepřemýšlela. Markéta ho nebude potřebovat stejně jako já,“ pokrčila Zita rameny.

„Můžeš ho prodat. Luigi Montesi se nedávno oženil, sedm se jich mačká v malé chalupě. Možná kdybys jim navrhla rozumnou cenu...“ strýček se taktně odmlčel. Nechá jí čas na přemýšlení.

„Jak, prodat?“ zděsila se Zita. „Jsou mladí, a co vím, chodí kolem nich spíš chudoba než bohatství. Daruji mu ho. Vždyť na co by mi byly peníze?“

Grazian neodpověděl, ale byl rád, že se Zita nezměnila.

„Půjdu za ním, dokud tu ještě jsi.“ Uhladila si šaty. „Ty zůstaň hlídat dům, aby ho mezitím neukradli,“ pousmála se a vyběhla ze dvora.

K chalupě Montesiových vedla klikatá cesta, a ještě k tomu do kopce. Zita jejich obydlí dobře znala. Někdy k nim zašla s maminkou, když ošetřovala starou paní Montesiovou. Sotva si na to vzpomněla, ujistila se, že se rozhodla správně. Dům bude v dobrých rukou. Jsou to pracovití a bohabojní lidé.

Vešla do dvora. Ačkoli žijí v bidě, všude je pořádek. Zařukala na veřeje. „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, smím vejít?“

Montesiovi seděli u stolu. Všichni na ni současně pohlédli. „Vítej, Zito, pojd,“ popošla k ní paní Montesiová. „Co tě k nám přivedlo?“

Zita se posadila na stoličku, kterou mladá paní otřela, i když byla čistá. Zita je přece vzácný host.

„Luigi, slyšela jsem, že ses oženil,“ podívala se na jeho mladou ženu.

„Ano. S Catalinou jsme před měsícem slíbili před Bohem vytrvat společně v dobrém i zlém,“ zasmál se Luigi a s láskou chytil ženinu ruku.

„Nebudu se tu zdržovat, čeká mě práce, musím se vrátit do Luccy. Je vás tu

víc než dost, určitě by vám bylo lépe o samotě. Nechcete se nastěhovat do našeho domku?“

V chalupě se rozhostilo ticho. Všichni hleděli na Zitu jako na přízrak.

Luigi po chvíli procítl. „Zito, znáš nás a víš, že nemáme peněz nazbyt. Nemůžu ti zaručit, že bych ti ho splácel. Z výplaty, kterou dostávám, vyjdeme jen tak tak.“

Usmála se. „Nechci peníze, ba ani splátky. Já ho nepotřebuji, bydlím v Luccce a Markéta má svůj domov v klášteře.“

„Ty nám ho dáš zadarmo?“ zeptala se mladá paní Montesiová.

Přikyvla. „Přesně tak. Sbalte se, rozlučte se s ostatními a nastěhujte se do domku. Aspoň se mi uleví, že jsem ho nenechala jen tak bez dozoru. A na otcově poličku si můžete zasít obilí nebo cokoli, co vám aspoň trochu přinese obživu. I zahrada je úrodná, stačí jen vzít do rukou motyku.“

Luigi se napřímil. „To ne. Dům s radostí přijmeme, ale aspoň za pole ti budeme platit. Každý rok ti odvedeme desátek z úrody.“

„A to zase ne,“ ozvala se Zita. Připadala si jako trhovkyně, ale věděla, že když nebude vyjednávat, Luigi se urazí. Hrdost by mu nedovolila roztahovat se na cizím zadarmo, i když bude celý pozemek jeho.

„Jak tedy chceš, odváděj desátek v naturáliích. Nepotřebuji peníze, raději je vyměň za obživu a nakrm nejchudobnější z vesnice. To bude pro mě nejlepší odměna.“

Stará paní Montesiová, která doteď mlčela, vstala a přišla k Zitě. Pro slzy, jež jí zkrápěly tvář, se zmohla jen na objetí. „Děkuji, Zito. Jsi dobrá děvče, Pán Bůh ať ti odplatí,“ šeptala jí do ucha.

„Opravdu jsi velmi laskavá, ani si tvoji dobrotu nezasloužím,“ utřel si oči dojatý Luigi. „Ať se tedy stane tak, jak si přeješ.“

„Jé, to jste mě potěšili! Zítro odcházím, dům nechám odemčený. Ať se vám v něm dobře bydlí a...“ podívala se na mladou ženu, „tobě přeji, aby vám to maličké, co nosíš pod srdcem, dělalo v životě jen samou radost.“

(Pokračování)

Přeložila -my-
(Redakčně upraveno)

Pondělí 12. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Martinem T. Zikmundem
7:05 Christafari: Slezská Lilie 2017 **8:25** Viděli jsme 5+
9:00 Živě s Noe [L] **9:15** Outdoor Films s Pavlem Klegou (102. díl): Stopem do Afriky **10:50** Dejme dětem rodinu (3. díl): Odborníci ve službách dětí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové: Slib oběti **13:20** Jak se dělá dobro: Charita Hvězda **14:00** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a temná hmota **14:45** BG Styl: Třebovický koláč 2017 **15:10** Noční univerzita: Jindřich Štreit – Ze tmy do světla **16:20** Klapka: O poezii v káznici **17:30** Můj chrám: Inga Petryčka, podnikatelka a politička, katedrála sv. Klimenta v Praze **18:00** Sedmihlásky: A my máme kozu tú **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení slepého **18:13** Ztracená ovečka **18:20** Mohelnický dostavník 1998 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo: Nukleární medicína [L] **21:10** Český Těšín, farní kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova: Jubilejní chrámy 2025 **21:20** Arménie – Panna Maria, posila naší víry [P] **21:45** Emilie Milerová – Milevský klášter **22:00** Dobrodružství před kamerou **23:35** V souvislostech **0:00** Josef Haydn: Stabat Mater: Podzemní festival duchovní hudby 2024 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Jiří Motáček **7:10** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **7:45** Nebojte se... Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Dobrodružství před kamerou **10:40** Zakarpatská Ukrajina **10:45** Noční univerzita: Úcta ke sv. Janu Nepomuckému před svatořečením – v číslech **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Setkání: Štěpán Krňoul **12:55** Hadí České republiky **14:00** Muzikanti, hrajte: Dubňanka **15:05** Jak se dělá dobro: Charita Hvězda **15:30** Hejna husí **15:34** Rostislav Herrmann – Tušení řádu **16:00** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorská ves **16:25** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **18:00** Sedmihlásky: A my máme kozu tú **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Lazara **18:15** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **18:45** Zprávy agenta Kixe: Lidská důstojnost **19:00** Odkaz starých pánů **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Leh – Hedvábná cesta **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Dokořán: S Jiřím Lábusem **22:00** Má vlast: Týnský chrám **23:00** Poutníci času **23:20** Terra Santa News: 7. 5. 2025 **23:45** Hutrya **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Tomášem Petráčkem **7:10** Trendy ochrany přírody **7:40** Noční univerzita: Jindřich Štreit – Ze tmy do světla **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience [L] **10:00** O ptácích a lidech **10:10** Bohém s Bohem: Jakub Železný **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Přesah: S Divadlem Spejbla a Hurvínka **13:35** Příroda kolem nás: Zebry. Výr velký. Kunětická hora. **14:00** Z krajín za obzorem: MFF Strážnice 2024 **15:15** V pohorách po horách: Šípska Fatra **15:25** Vezmi a čti: Duben 2025 **15:40** ARTBITR –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kulturní magazín **16:00** Když bolí tělo: Nukleární medicína **17:00** Terra Santa News: 14. 5. 2025 [P] **17:20** Na startu **18:00** Sedmihlásky: A my máme kozu tú **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Zázračné rozmnožení chleba **18:15** Strýček Emu: Den matek **18:30** Arménie – Panna Maria, posila naší víry **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:45** Na cestě k dokonalosti – Ján Havlík **22:05** Noční univerzita: Barokní náboženská bratrstva pod ochranou středověkého mučedníka [P] **22:50** Mír, mír, mír **23:10** Generální audience **23:30** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové: Slib oběti **0:00** Prostějov v době koronaviru **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Martin Staněk **7:15** Zambie – Láska proměněná v činy **7:45** Jak se dělá dobro: Charita Hvězda **8:10** Terra Santa News: 14. 5. 2025 **8:30** Zprávy agenta Kixe: Lidská důstojnost **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Poutníci času **9:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Ohlédnutí za 16 lety **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Bible pro Severní Koreu **13:25** Generální audience **14:00** Nebem překvapená **15:30** Vendelín Javorka: Misie nekonečí **16:00** Dům ze skla?: S Mons. Tomášem Holubem **17:05** Hadí safari v Ugandě **18:00** Sedmihlásky: A my máme kozu tú **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení dcery Syroféničanky **18:15** Ovečky: 5. neděle velikonoční **18:35** Řikejte mi strýcu **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (4. díl): Vzdělávání dětí v náhradní rodinné péči [P] **20:40** Mezi pražci: Květen 2025 [P] **21:25** Moudrost mnichů: Umění stavět **21:40** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Cvrlikání (89. díl): Ivo Cícvárek **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S doc. Petrem Gallusem, Ph.D. **7:10** BET LECHEM – vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salazar – Brazílka, fokolárinka **7:25** Absolventi: Pavel Valášek **7:55** Cesta k pěstounství: Náhradní rodinná péče v MSK **8:00** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **8:15** Svět – Hrdinové víry **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Prasklé duše **9:35** Múzy církevních škol: Střední škola svaté Anežky České, Odry **9:50** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **10:00** Když bolí tělo: Nukleární medicína **11:00** Český Těšín, farní kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova: Jubilejní chrámy 2025 **11:10** Setkání: Michaela Šojdrová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada v Kroměříži **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Jak potkávat svět: S profesorem Přemyslem Rutem **15:25** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulí-

nek v ČR **16:40** Příběh o Žofii **17:20** Pomoc, která se točí **18:00** Sedmihlásky: A my máme kozu tú **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíš kráčí po vodě **18:15** S NOAChem po Izraeli **18:45** Ježíšovi učedníci [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošeni zlé vždy není **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem [L] **21:05** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetinských vrších **21:15** Poletuchy: Na skok na Plzeň **22:05** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **22:40** Výpravy do divočiny: Ptačí zpěvy **23:40** Zázrak v pralese **0:15** Léčba i naděje v srdci Afriky **0:25** Jiří Uhlíř **0:34** Jak se rodil vodní živel **0:50** Dobro očima zalitýma povzdechnutím – DOZP Slatinice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a David Maxa **7:10** Okouzily je ponické písně **8:05** Rozumíme médiím: Co je dobrá novinářina a jak ji poznat **8:30** Sedmihlásky: A my máme kozu tú **8:35** Ovečky: 5. neděle velikonoční **8:55** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **9:20** Strýček Emu: Den matek **9:40** Robinson Crusoe: Divadlo Víti Marčíka **10:50** Viděli jsme **10:55** Duchovní krajina Novohradských hor: Zaniklé vesnice pod Mandelsteinem **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:02** Duchovní menu **12:22** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **12:30** Pod lampou **14:40** Poutníci času: S Jindřichem Jaroušem **15:05** Zebra bez hřívy **15:35** S chutí přes práh: Učednice Božského Mistra v Brně **16:00** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2024 **17:35** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 5. neděle velikonoční [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková: 80 let tajnou řeholnici **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Káplani naděje: P. Marcin Saj **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Barborou Kodetovou [P] **20:50** Dva lotři **21:20** Dobrodružství před kamerou **22:10** The Chosen II. (8. díl): Za horami **23:10** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:15** Klapka: O poezii v káznici **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 5. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:50** Můj chrám: Josef Bazala, senátor, v kostele Svatého Ducha, Staré Město **7:10** Ježíšovi učedníci **7:40** Zamyšlení Tomáše Halíka: 5. neděle velikonoční **8:00** Přesah: S Divadlem Spejbla a Hurvínka **9:00** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **9:10** Mezi pražci: Květen 2025 **9:55** Poutníci času: S Jaroslavem Bouzkem **10:15** Bozkov, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Blatnička **14:15** Zprávy agenta Kixe: Pozitivní hodnocení druhých [P] **14:35** Newtonova milost **16:00** Dejme dětem rodinu (4. díl): Vzdělávání dětí v náhradní rodinné péči **16:35** Sedmihlásky: Ach mamičko [P] **16:40** Ovečky: 5. neděle velikonoční **17:00** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **17:20** Strýček Emu: Parky [P] **17:35** Přejeme si... **18:00** Leoš Janáček: Káťa Kabanová: Slezské divadlo Opava [L] **20:30** The Chosen II. (8. díl): Za horami **21:35** Planeta Praha [P] **23:00** Viděli jsme 5+ **23:30** G. Rossini: Petite Messe Solennelle: Podzemní festival duchovní hudby 2020 **1:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 12. 5. o 20:30 hod.: Desať Božích (Šieste Božie prikázanie)

Láska je hlavným a prirodzeným povolaním každého človeka. Boh je láska. On sám v sebe žije z tajomstva osobného spoločenstva lásky. Tým, že Boh stvoril ľudskú prirodzenosť muža a ženy na svoj obraz, vložil do nej povolanie k láske a spoločenstvu.

Utorok 13. 5. o 20:25 hod.: Kresťania v Pakistane

Radikalizmus, bombové útoky, nútené sobáše, násilné konverzie a vraždy sa staly bežnou záležitosťou. A násilie je aj v samotnom srdci spoločnosti – v rodine.

Streda 14. 5. o 17:00 hod.: Povolanie laik (Modlitby matiek)

Krátke nahliadnutie do života Jany Pajanovej, matky šiestich detí a zakladateľky hnutia Modlitieb matiek na Slovensku, spoločenstva, ktoré oslovuje nielen matky v každom veku.

Štvrtok 15. 5. o 16:35 hod.: Quo Vadis (6/6)

V cisárových záhradách upalujú kresťanov. Chilón si medzi nimi všimne Glauka. Uvedomí si svoju vinu. Rozkričí sa, že kresťania sú nevinní a že Rím podpálil Nero. Rozbúrený dav sa obráti proti césarovi. Tigelinus nalieha na Chilóna, aby odvolal obvinenie.

Piatok 16. 5. o 20:30 hod.: Biblia (Abrahám, časť 2)

Film rozpráva o živote starozákonného patriarchu Abraháma a je tematicky spätý nielen so zrodom náboženstiev, ale aj s postupným zjednocovaním a formovaním palestínskych kmeňov v jeden národ izraelský.

Sobota 17. 5. o 20:30 hod.: Tábor odvážnych srdc

Mladý chlapec, povzbudzovaný svojráznym starým otcom, čelí v letnom tábore svojmu strachu.

Nedeľa 18. 5. o 20:30 hod.: The Chosen / 3. séria

Ježiš prednesie kázeň, ktorá najviac zmení život v dejinách. Výsledok? Viac nasledovníkov, viac nepriateľov a učeníkov pripravených nasledovať Ježiša kamkoľvek. Matúš čelí svojej minulosti a Ondrej navštevuje Jána Krstiteľa vo väzení.

CINELUX – sobota 17. 5. 2025: Fatima

Strhujúca historická dráma podľa skutočných udalostí sleduje desaťročnú Luciu a jej príbuzných, ktorým sa vo Fatime zjavila Panna Mária. Ich zážitok inšpiruje tisíce, no čelia aj skepticizmu, pričom zjavenie im navždy zmení život.

Liturgická čtení

Nedeľa 11. 5. – 4. nedeľa velikonoční

1. čt.: Sk 13,14.43–52
 Ž 100(99),2.3.5
 Odp.: 3c (*Jsme jeho lid a stádce jeho pastvy. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 7,9.14b–17
 Ev.: Jan 10,27–30

Pondělí 12. 5. – nezávazná památka sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 11,1–18
 Ž 42(41),2–3; 43(42),3.4
 Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 10,1–10

Úterý 13. 5. – nezávazná památka Panny Marie Fatimské

1. čt.: Sk 11,19–26
 Ž 87(86),1–3.4–5.6–7
 Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 10,22–30

Středa 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
 Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8
 Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,9–17

Čtvrtek 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 13,13–25
 Ž 89(88),2–3.21–22.25+27
 Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 13,16–20

Pátek 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b–39
 Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31
 Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 10,17–22

Sobota 17. 5. – ferie

1. čt.: Sk 13,44–52
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
 Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,7–14

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. KVĚTNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 5.		PO 12. 5.		ÚT 13. 5.		ST 14. 5.		ČT 15. 5.		PÁ 16. 5.		SO 17. 5.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	1673	1892	518	582	1708	1924	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	1365	1525	518	582	1367	1528	518	582
Antifony	563	633	1151	1279	1167	1297	1674	1893	1198	1330	1368	1529	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	570	641	1674	1894	577	649	1368	1529	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	570	642	1365	1526	577	649	1369	1530	583	656
Prosby	564	634	567	638	571	642	1675	1894	577	649	1711	1927	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	1364	1523	571	1524	1366	1526	578	650	1369	1530	584	657
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	571	643	1676	1895	578	650	1713	1930	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	1366	1526	578	650	1369	1530	584	657
Nešpory:														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1177	1307	1678	1897	1208	1341	1371	1532
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1678	1897	1209	1341	1715	1932
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	572	644	1680	1900	579	651	1371	1532
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	572	644	1367	1527	579	651	1371	1533
Prosby	562	633	566	637	569	641	572	644	1681	1900	579	652	1718	1936
Záv. modlitba	564	635	564	635	1364	1523	571	1524	1366	1526	578	650	1369	1530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

DUCH SVATÝ NÁS OŽIVUJE

OVOCE DUCHA • LÁSKA, RADOST, POKOJ...

*Wilfrid Stinissen • Ze švédštiny
přeložila Anna Benc • Redakce Ludmila
Martinková*

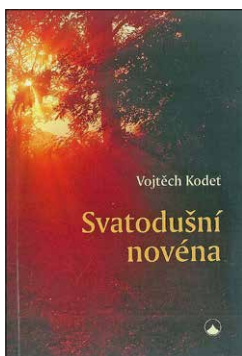
Poslední dobou narůstá zájem o dary Ducha i charismata ke službě. Známkou svatosti však nejsou charismata, ale právě ovoce Ducha. Po něm bychom měli toužit především, protože pouze ono je důkazem toho, že jsme dětmi Božími nejen podle jména, ale že mocí Ducha Svatého nastává naše vnitřní proměna, připodobňování se Kristu. To se pak projevuje v našem způsobu myšlení, citění i jednání. Více k tématu píše bosý karmelitán W. Stinissen (1927–2013) v této knize.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 192 stran, 349 Kč

SVATODUŠNÍ NOVÉNA

P. Vojtěch Kodet, O.Carm. • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Soslání Ducha Svatého, dále před biřmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den novény má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství

*Čtvrté vydání • Brož., 100x145 mm,
48 stran, 79 Kč*

OBŘADY S NEMOCNÝMI

**SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ NEMOCNÝCH
• OBŘADY S AKOLYTOU A MIMOŘÁDNÝM
PŘISLUHOVATELEM**

*Připravila Liturgická komise České biskupské konference
Odpovědná redaktorka Markéta Protivánková*

Vyšlo s církevním schválením. Prakticky pojatá brožura poslouží především akolytům a přísluhovatelům podávajícím svaté přijímání nemocným mimo rámec běžného slavení eucharistie v kostele, stejně jako rodinám a blízkým, kteří jsou obřadu svatého přijímání nemocných přítomni. Obsahuje texty z liturgické knihy „Svaté přijímání a účta eucharistie mimo mši“, a to v této struktuře: I. Úvod; II. Obvyklý obřad svatého přijímání nemocných; III. Zkrácený obřad svatého přijímání nemocných; IV. Viatikum.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 110x150 mm, 32 stran, 89 Kč*

POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH • JEDNODUCHÝ OBŘAD

*Připravila Liturgická komise České biskupské konference
Odpovědný redaktor Pavel Mareš*

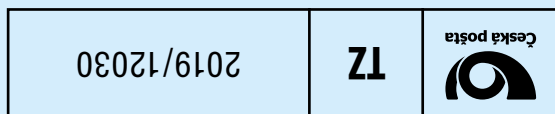
Vyšlo s církevním schválením. Jedná se o výtah z liturgické knihy *Obřady pomazání nemocných a péče o nemocné*. Těm, kdo tuto svátost slaví, nabízí snadnější orientaci i průběh obřadu. Pomazání nemocných se uděluje věřícím, kteří nebezpečně chřadnou nemocí nebo stářím, a to bez rozdílu věku (tedy např. i před rizikovým chirurgickým zákrokem). Texty poslouží kněžím i ve chvíli definitivního odchodu člověka z tohoto světa. Knižka má tuto strukturu: I. Úvod; II. Souvislý obřad pokání, pomazání a svatého přijímání; III. Čtení z Pisma svatého; IV. Odporučením umírajících Bohu.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti
KatMedia, s. r. o. • Brož., 110x150 mm, 32 stran, 89 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.